

[Indenrigs- og boligministeren.]

indkaldt, der efter at have gennemgået sin uddannelse som menig overføres til befalingsmandsskolen. Ellers er agitationen den: I skal ikke blive soldater, I skal blive militærnægtere, for så kan I undgå at blive befalingsmænd, og det tager længere tid. Jeg kender ingen anden måde at sætte bom for en sådan agitation på end ved at sige: ja, ja, men er dine idealer så stærke, at de tvinger dig til at lade være med at være soldat, er de vel også stærke nok til, at du kan tage den samme tjenestetid, som den unge mand må bære, der efter at have gennemgået uddannelsen som menig overføres til befalingsmandsskolen.

Dernæst vil jeg gerne sige, at jeg ikke har haft nogen hensigt udadtil med at bruge udtrykket „det ærede medlems afsky for disciplin“. Jeg beklager, hvis det har fået karakteren af, at jeg har tillagt det ærede medlem en indstilling overfor disciplinen, som han ikke har. Men når det ærede medlem prøver at forklare det, jeg i første omgang misforstod, således, at han ikke ser nogen nødvendighed af, at de unge af disciplinære grunde ligger i lejre, men mener, at de godt kunne komme ud i mindre forlægninger, vil jeg dertil sige, at det er en sag, man kan diskutere, den dag der ikke er nyttigt arbejde omkring de lejre, vi har. Men der er nyttigt arbejde. Vil det ærede medlem bestride, at det kan være nyttigt arbejde at lave nye plantninger i skovene, at grave grøfter i skovene eller at tage stød op? Mig forekommer det at være lige så nyttigt arbejde som mange andre arbejder, der kan bringes i forslag, og her er endda den fordel, at sålænge vi holder de unge samlet i lejrene, er fællesomkostningerne pr. mand selvfølgelig mindre, end de vil blive, når vi gør forlægningerne mindre.

Jeg takker iøvrigt det ærede medlem, fordi han her har markeret, at hans tale skulle opfattes som positiv, og jeg håber, det skal føre til, at vi i det udvalgsarbejde, der kommer, kan finde udvej for at slå bro over de modsætninger, der er imellem os.

Alfred Jensen: Det er ikke ministerens sidste udtalelse, der kalder mig op på talerstolen. Når jeg først kommer bagefter ministeren, er det ikke min fejl; det er ministerens emsighed efter at trænge sig ind i talerrækken, der gør, at jeg først kan fremsætte mine bemærkninger nu.

Ministeren har i dag som forleden dag været noget fortørnet over, at jeg har til-
ladt mig at henvise til militærproblemer og

udenrigspolitiske problemer ved behandlingen af spørgsmål eller lovforslag. Jeg forstår udmærket, at det kommer ministeren noget ubehageligt, men derfor skal det alligevel frem. Årsagen til de vanskeligheder, ministeren står overfor, når det drejer sig om boligbyggeriet, skyldes bl. a. militær- og udenrigspolitikken, det kommer ministeren ikke udenom. Ministeren erkendte selv forleden dag, at hvis vi skal bygge det antal kaserner og bunkers, der er tale om, kan der kun blive bygget 17 000 lejligheder. Altså kan man ikke diskutere boligproblemet uden også at diskutere det andet problem. Selv den dydige minister kunne ikke undgå at tale om det militære byggeri. På samme måde kan man ikke, når vi behandler tjenestetidsproblemet og spørgsmålet om de civile værnepligtige, undgå at berøre landets militær- og udenrigspolitik. Den er netop årsagen til, at ministeren må komme her og forlange en ændring i loven om værnepligtiges anvendelse til civilt arbejde. Her må ministeren da erkende, at der er sket en sådan stigning i det antal unge mennesker, der ønsker at aftjene værnepligten ved civilt arbejde, at man er helt oppe på det dobbelte antal af, hvad der var året forud. Jeg forstår udmærket, hvorfor det er sådan. Der er vel ikke mange unge, der har lyst til under militær disciplin at aftjene den lange værnepligt oven i købet med udsigt til at blive kanonføde for en fremmed magts interesser i et fremmed land. Det er den risiko, ungdommen løber, og derfor forstår man så udmærket, at de unge mennesker ønsker at unddrage sig den militære uddannelse og søger over i civilt arbejde. Det er årsagen til, at ministeren må møde med dette forslag og argumentere, som han gør.

Det er vel årsagen til, at ministeren taler for, at udskrivningschefen skal have ret til at krydsforhøre de unge mennesker, der kommer og siger, at de af samvittighedsgrunde ikke ønsker at få den militære uddannelse. Det er da karakteristisk, at hidtil har man kunnet klare sig ved, at de unge mennesker sagde: jeg ønsker at gå over til civilt arbejde. Nu har ministeren og regeringen og alle, der er interesseret i dette spørgsmål, så mange bekymringer for, om der skulle slippe et par hundrede eller tre hundrede mere over i civilt arbejde. Derfor skal de unge mennesker krydsforhøres. Det harmonerer jo vældig godt med begreberne om forsvar for friheden, ikke sandt? Hvis man er sigtet, enten man er forbryder eller ej, har man ret til at nægte at udtale sig såvel overfor politi som overfor dommer, men ministeren mener altså,